

Faiq Ələkbərli
AMEA Fəlsəfə
Institutunun
aparıcı elmi işçisi,
dosent, fəlsəfə üzrə
fəlsəfə doktoru

VI Yazı

"Tarixi-coğrafi Azerbaycan" əhalisinin böyük çoxluğu türk olmasına baxmayaq, çar Rusiyası ideoloqlarının ve inglés dəstəkli irançı ideoloqlarının sayasında müxtəlif adlarla adlandırmışa başlanmışdı. Şübhəsiz, belə bir durumda quzeyli-güneyli Azerbaycan türklərinin vahid ulus olaraq həm Qacarlar dövlətinin qurucusu və sahibi olaraq ingilis-rus dəstəkli irançılara, buna paralel də olaraq dünyanın jandarmı olmayı bacarmış çar Rusiyasına qarşı mücadilə aparmaları çox çətin idi. Məhz belə bir şəraitdə ən doğru yol "tarixi-coğrafi Azerbaycan"la Türklüyün, Turanlılığın bütünlüyündən çıxış etmek idi ki, bunun mühüm cizgilerini 19-cu əsrin sonu, 20-ci əsrin əvvəllerində Əli bəy Hüseynzadə, Mirzə Ələkbər Sabir, Əbdülxalıq Cənnəti, Ö.F.Nemanzadə, M.Hadi, Hüseyin Cavid kimi milli ziyalılarımız ortaya qoymuş, daha sonra Ə.Ağaoğlu, M.Ə.Rəsulzadə, N.Yusifbəyli, Əmin Abid, M.B.Məhəmmədzadə və başqaları da bu yolu ən qızığın tərəfdarları olmuşdur.

XIX-XX əsrlərin qoşağından M.Ə.Rəsulzadə, Ə.Ağaoğlu və başqa aydınlarımızla müqayisədə "Iran", "Iranlılıq" ideolojisinin əsil mahiyyətini vaxtında anlayan və ona qarşı Türkçülük, Turançılıq ideyalarını ireli sürən Əli bəy Hüseynzadə olmuşdu. Hələ, XIX əsrin sonlarında qələm aldığı bir şeirində o, yazardı:

Sizlərsiz ey qövmi-macar,
bizlər ixtvan,
Əcdadımızın müşterəkən
mənşəyi Turan!
Bir dindəyiz biz, həkimiz
haqqərəstan;
Mümkünmü bizi ayırsın İncil
ile Quran?.

Turanı ləqəbiylə yazılır, şeirlər yanan Hüseynzadənin "Türk-lər kimsidir və kimlərdən ibarətdir" (1905) əsəri bircə, Turançılığa, Türk-Turan mədəniyyətine giriş olmaqla yanaşı, Azerbaycan türklərinin Turan daxilində mühüm yer tutduğunu ifadə etmişdir. Çünkü bu əsərdə "əcdadımızın müşterək mənşəyi Turan" a işlətüləməcə cəhd göstərilir ki, bura da Azerbaycan türklərinin Türk-Turanlı olduqlarını və Azerbaycan türkəsinin də Turan dil ailesinə aid Türk dilindən başqa bir dil olmadığı açıq şəkildə ifadə etmişdir.

Ə.Hüseynzadəyə görə bu gün türklərin, cümlədən Azerbaycan türklərinin Yaz bayramında təbiət ünsürləri (od, su, torpaq və hava) ilə bağlı keçirdiyi mərasimlərin

kökü, mənşəyi də irançı zərdüştiliklə deyil Türklərə aid şamanizmə, tanrıçılığa gedib çıxır. 1 Ə.Hüseynzadə yazardı ki, İslam istisna olmaqla türklərin əksəriyyəti başqa dinlərə ciddi şəkildə mayıl və istedad göstərməmiş, göstərənlər isə öz etnik mənşələrini belə unutmuşlar. Ancaq İslam dininə tapınmış Türklər həm müsəlman aləminin mühüm bir istinadgahına çevrilmiş, həm də öz tayfa və milliyətlərini qoruyub-saxlamışlar. Buna birinci səbəb ərəblər kimi türklərin də böyük bir millət olub, eyni zamanda Ərbəstəndən uzaq yaşamaları göstərilsə də, əsas ikinci səbəbdər ki, türklərin dilinin əsasını Turan (Ural-Altı) dil ailesi, ərəblərin di-

bilgini tanılmış Türk alimi Şemseddin Saminin «Qamus-Elam» əsərindən götürmüştür. Ş.Samiyi görə Zərdüst brahmənlərin dinində ayrırlıb yeni məzhəb icad etdiyindən, vətənidən uzaqlaşdırılmış və o, İran'a gelmiş şah Gəftasib tərəfindən himayə olunmuşdur. İranda yaşayan Zərdüst qədim hind əsatirlərini («Cəmsid», «Zöhhak», «Firudin» və b.) iranlılara öyrətmış, bu əsatirlər Zərdüstün tarixi kitabı «Zənd Avesta»da da əks olunmuşdur. 4 Deməli, Ş.Sami kimi Ə.Hüseynzadə də zərdüştiliyi birmənali şəkildə Hind-İran, Hind-Avropa mədəniyyətinə aid etmişdir.

Doğrudur, o da, digər Türk aydınları kimi qavram olaraq bu ö-

lamaz. "Füyuzat"ın tutduğu yol türkük, müsəlmanlıq və avropalılıqdır. Türk hissiyyatı ilə mütəhəssis, İslam dini ilə mütədəyyin və Avropa mədəniyyəti-haziresi mütəməddin olmaqdır. Yoxsa farslaşmaq, Zərdüstün sönmüş mədəniyyəti ilə mədəniləşmək deyildir. Şəherimizdə farsi lisannıda çıxaraq üstü örtülü bir Şərq bürokratiyası qoxusu nəşr edən "Həqayiq" məcmuəsi "Həblülmətin" cərideyi-mötəbərsindən ibret almalı idi, anlamalı idi ki, farslığın, fars lisannının, fars əfkərinin meydani-ictahidi İranın cənubı ilə, Belucistan və Hindistandır, yoxsa Azerbaycan, Qafqaz, Rusiya və ələlümüm Baykal gölündən Afrika səhərəy-kəbirinə qədər im-

çünki türkərin öz yolu vardır.⁶ "Atəsi-Zərdüstü heç bir vaxt təqdis edəmiyəcəyiz. Biz Zərdüstə Buddha və Konfusi ilə bərabər ancaq hörmət edə bilərəm" 7 deyən Hüseynzadə şəlik məzhəbinin də "Iran"ın, fars mədəniyyətinin adına çıxılmasına qəti etiraz edirdi. *O, yazar: 'Şimdə, şəlik məzhəbin burada zikr etməməkdan istidələ edə bilərem ki, onu İran ixtiratından ədd ediyorsan! Lakin yanılıyorsan, zikr etdiyin dörd məzhəb ixtiraatdan mədud oluyaçağı kimi, şəlik də nə ixtiradır və nə də İran ixtirasıdır. Haqq bildiyimiz bu beş məzhəbin beşi də İslamiyyətin ibtidayı –zühuruna qərib zamanlarda ya çox az sonra övsuq və o vaxt əldə bulunan*

Qacarlar dövlətində ikili ideoloji mübarizə: Turançılıq və Ariyançılıq

lini isə Sami dil ailesi teşkil edir. 2 Deməli, Hüseynzadə birmənali şəkildə Turanın Hind-Avropa və Samilər yanaşı, böyük bir əzəmət malik olmasını ifade etmişdir.

Beləliklə, Azerbaycan türkəriyle "Iran" farslarının adət-ənənələri arasındaki fərqləri də otaya qoyan Turançılığın ideoloqu,

Kədən bahs edərən Qacarlar, Əfsarlar, Səfəvilər, Səlcuqlular yanaşı, onlara adekvat olaraq "Iran", "Iran milləti", "Iranlı", "Iran tarixi" anlayışlarından da istifadə etmişdir. Həmin dövrün təbliğatının nəticəsi olaraq, digər aydınlarımız kimi bu anlayışlardan istifadə edən Turançılığın ideoloqu, eyni zamanda bir Türk aydını ol-

tidad edən Türk aləmi-müəzzəmi deyildir.⁵

Birincisi, Hüseynzadənin bu fikirlərində belə bir nəticə çıxartımaq olar ki, Türkərin, Türk aydınlarının "Iran"a olan sevgisi "Iran"ın şimalının türk-müsəlman, cənubunun (farsdillilərin) isə müsəlman olmasına görədir. Əger farsdillilər nə zamansa müsəlmanlıq-

Bütün bunları nəzərə alaraq deyə bilərik ki, Qacarlar süquta uğrayana qədər "Iran" nə qədər farslara aid idisə, Turan da bir o qədər türkərin idi. Üstəlik, ötən min il ərzində də Türkər yalnız Turan da deyil, farsdillilərin yaşadığı "Iran"da da hakim qüvvə idilər. Artıq burada dövlət dili, rəsmi yazı nə qədər önəmli olursa olsun, bütün hallarda idarə etmə Türkərin əlində olmuşdu. Bir Türk sülaləsi zamanı gələndə digər Türk sülaləsini devirərək Turannda və "Iran"da hakim olurdu. Bunu, artıq Türk olmayan bütün millətlər, etnoslar o cümlədən farsdillilər də təbii bir hal kimi qəbul etmişdilər

ridi ki, Qacarlar dövlətində yaşayış türkərin böyük qismi də məhz Turanın türkəri Azerbaycan türkəridir. Əli bəy Hüseynzadə «Füyuzat» jurnalında Iran və Turan məsələsinə aydınlıq getirmək üçün yazardı ki, Firdovsinin «Şahnamə»da İranın tarixi və İranı idarə edən sülalələrə bağlı bəhs etdiyi əfsanələr qədim hind hekayələrindən götürülmüşdür: «Bu hekayələrin nəhayət, Hindistandan uzaqlaşdırılan Zərdüst tərəfindən İranə gətirildiyi zənn olunuyor. Çünkü Pişdadiyan əsatiri hökmədarlarının adları daha əvvəl qədim hind tarixində keçiyor». 3 Qeyd edək ki, Ə.Hüseynzadə bu

dan imtina edərək zərdüştliyə dönerlərə, türkər birmənali şəkildə onlardan ayrılaçılurlar. Başqa sözlə, Hüseynzadə "Iran mədəniyyəti" adı altında zərdüştlik maskasına bürünmüş fars şovinistlərinə demək isteyirdi ki, farslarla türkər bir arada tutan "ortaq vətən" ya da fars mədəniyyət, fars dili (zərdüştlik), fars dili deyil, İslam dini və İslam mədəniyyətidir. Əger farslar türkərlər onları birləşdirən əsas bağdan – İslam dini və İslam mədəniyyətinən əzəmət olmaqla fars dininə (Zərdüştliyə), fars mədəniyyətinən əzəmət olmaqla təqdisə və təqdisənən əzəmət olmaqla onların yoluyla getməyəcəkdir,

mənbələrə istinadən icthiad təriqətə təşəkkül etmiş məzhəblərdir. Ona görə də, ixtira deyil, icthiadıdır!»⁸

İkincisi, Hüseynzadə farslara xəbərdarlıq edirdi ki, "Iran" əsəsən iki hissədən ibarətdir, onunda yalnız cənubunda farslıq, fars dili, fars mədəniyyəti hakimdir. "Iran"ın şimalında, o cümlədən Azerbaycanda, Xorasanda isə türkük, Türk dili, Türk mədəniyyəti mövcuddur ki, bu da, Baykalдан başlayıb Afrika səhralarına qədər geniş bir ərazidə hökm süren Türk aləminin (Turanın) ayrılmaz bir hissəsidir. Bizcə, Hüseynzadənin bu fikirlərində "ortaq yurd" məsəlesi baxımından türkərlər farslar arasında bərabərlik işarəsi qoyulmaqla yanaşı, sonunculara hədərini aşmaması tövsiyyə olunurdu. Başqa sözlə, "Iran" adlandırılan bu ölkəyə farslardan belə də çox Türkərin haqları olduğunu, eyni zamanda hər iki millətin öz dilinin və mədəniyyətinin olması da xüsusiilə vurğulanırı.

Bütün bunları nəzərə alaraq deyə bilərik ki, Qacarlar süquta uğrayana qədər "Iran" nə qədər farslara aid idisə, Turan da bir o qədər türkərin idi. Üstəlik, ötən min il ərzində də Türkər yalnız Turan da deyil, farsdillilərin yaşadığı "Iran"da da hakim qüvvə idilər. Artıq burada dövlət dili, rəsmi yazı nə qədər önəmli olursa olsun, bütün hallarda idarə etmə Türkərin əlində olmuşdu. Bir Türk sülaləsi zamanı gələndə digər Türk sülaləsini devirərək Turannda və "Iran"da hakim olurdu. Bunu, artıq Türk olmayan bütün millətlər, etnoslar o cümlədən farsdillilər də təbii bir hal kimi qəbul etmişdilər.

Ə.Turanının Turançılıq məfkuressi Azerbaycan türkəri arasındakı genis əks-səda doğurmusdur. Belə ki, Əhməd bəy Ağaoğlu, Əbdülxalıq Cənnəti, Mirzə Ələkbər Sabir, Abdulla Şaiq, Yusif Ziya Talibzadə, Əlabbas Müzib, Məhəmməd Hadi, H.Cavid, Ə.Cavid, C.Cabbarlı, Y.V.Çəmənzəməli, Ümgülsüm, Məmməd Həsən Vəliyev, M.Ə.Rəsulzadə və başqaları birmənali şəkildə Turançılıq məfkuressindən çıxış ediblər. Sadəcə, Azerbaycan Turançılardan bir qismi (Ə.Cənnəti, A.Şaiq, Ə.Cavid, H.Cavid və b.) Turançılığı bəlli, digər qismi (Ə.Ağaoğlu, Ə.Müznib, M.Ə.Rəsulzadə və b.) isə elmi formada əks etdirmişlər.